

Vízkereszt Ünnepe – 2010. január 3.

Egy utas, felszállva a személyvonatra, egy olyan fülkében foglalt helyet, amelyben csak egyetlen ember tartózkodott. Rövid idő után felfigyelt utastársa furcsa viselkedésére. Mikor a vonat közeledett egy-egy állomás felé, a másik utas izgatottan felugrott, lehúzta az ablakot, kihajolt, majd alá- s fel járkált a fülkében. Aztán újra az ablakhoz rohant, hangosan olvasta az állomások nevét, bámulta a peronokat, szidta a hideg, havas időjárást. Mikor már sokadik állomásnál játszott a kártyát, a később felszálló férfi megkérdezte: „Ne haragudjon, de miért viselkedik ilyen különösen? Mitől izgul ennyire?” A másik utas így válaszolt: „Tudja, rossz irányba megyek, már régen rájöttem! Le kellett volna szállnom sok állomással ezelőtt, de kint olyan hideg, kellemetlen idő van! Ez a fülke viszont kényelmes, olyan jó meleg!”

Ennek a férfinak a magatartása hasonlít Heródes királyéra, aki a mai evangéliumban szerepel. A napkeleti bölcsek hatalmas utat tesznek meg, nagyon sok áldozatot vállalnak, hogy kövessenek egy jelet, amelynek utalását nem is egészen értik, hogy megtalálják a királyt, akiről szinte semmit sem tudnak, mégis hozzá kapcsolódnak vágyaik és reményeik. Ők jelképezik minden kor és minden társadalom valódi igazságkeresőit, akik figyelnek és felfigyelnek a jelekre, amelyeket Isten ad az életükben, s megvan bennük a szilárd akarat, hogy elinduljanak, kimozduljanak korábbi életükből, kövessék a jel útmutatását és végigjárják a keresés útját. Ezzel szemben Heródes király sokkal közelebb van az eljövendő Messiáshoz. Nemcsak térben – hiszen Betlehem városa mindössze fél nap járóföld Jeruzsálemtől – hanem információit, Istenről és az Ő ígéreteiről szóló ismereteit tekintve is. A betlehemi csillagot neki és tudósainak is látniuk kellett, mégsem vesznek róla tudomást. Amikor a bölcsek kérdezősködnek a születendő királyról, ő rögtön tudja, hogy a megígért Messiásról van szó, s a tudósaival konzultálva percek alatt kideríti, hogy Betlehem a keresés célállomása. Mégsem ujjong fel, mint ahogy annyi hívő zsidó ember tenné, hogy lám, teljesedőben van az ígélet, megérkezett a régen várt Messiás! Nem, ő megijed, félti a hatalmát, kialakult, jól berendezett életét, s elhatározza, hogy megöli a gyermeket. Nagyon jól tudja, hogy tervezett cselekedete helytelen, tudja, hogy élete és uralkodása ellentmond az Isten akaratának és az eljövendő Messiástól várt beteljesedésnek. Ezért is hazudik a bölcseknek, ezért titkolja tervét. Ő nem valódi keresője az igazságnak, sőt, eltaposni igyekszik Isten műveit mind a maga, mind mások életében. Mindezt persze az őszinte vallásosság és a helyes élet szerepében tetszelegve.

Tudja, hogy rossz irányba megy, de nem képes kiszállni, nem képes új irányt adni életének, annyira beleszokott az eddigiekbe. Isten tervei helyett saját céljait, vágyait szolgálja.

Milyen sokan vannak napjainkban is, akik nem hajlandók észrevenni Isten jeleit az életükben. Vagy ha észreveszik is, érzik is a vonzást a helyes irányba, lelkiismeretüket elnyomva kitartanak a rosszban, nem vállalják fel a megtérés, a

megváltozás fáradalmait. Pedig sokkal örömtelibb, teljesebb életét élhetnének! Emberek, akik állandóan indokokat keresnek – és persze találnak is – miért ne imádkozzanak, miért ne járjanak templomba, még ha a saját családtagjaik kérik őket, akkor sem. Emberek, akik lelkiismeretüket elnyomva gúnyt űznek mások vallásosságából, azokéból is, akiket Isten küld éppen az ő megszólításukra. Emberek, akik valamikor hívő módon nevelkedtek, voltak jó szüleik, nagyszüleik, papjaik, hitoktatóik, akik valóban közel vitték őket Istenhez. Később azonban, engedve a lustaságnak, rossz társaságnak, vagy egyszerűen a világ hitetlen, anyagiasság szellemének, eltávolodnak a hit gyakorlásától. Lesütik a szemüket a templomok előtt, nem köszönnek az egykori papnak, hittanos társnak, mert nincs jó indokuk a közömbösségre. Tudják ők, mit kellene tenni, de életük már más vágányra állt be. Emberek, akik állandóan kételkedő kérdéseket tesznek fel, kritizálják a hívők hibáit, bűneit, de bezárják szívüket a biztos válaszok előtt és elfordítják szemüket a hiteles tanúságtevők elől. Emberek, akik megelégszenek egy felszínes, nagyon laza vallásossággal, ami nem jár szinte semmi áldozattal, amibe meggyónatlanul belefér a legtöbb mai bűn és a legtöbb mai bálvány imádása. Igen, ők úgy viselkednek, mint Heródes, a hamis kereső, mint a tudatosan rossz irányba tartó utas, aki nem meri remélni, hogy még szakítani tud élete helytelen beállítottságával.

Az igazi keresők azonban, akik gyakran sokkal távolabbról indulnak, mint a vallásosan neveltek, a hitigazságokat ismerők, az igazi keresők nyitottan fogadják Isten jeleit, üzeneteit. A felismert igazságot örömmel fogadják és követik, mint a napkeleti bölcsek. Isten adjon minél több ilyen őszinte igazságkeresőt elhitetlenedett korunkban, akiknek példája, elszántsága, lelkesedése visszasegíthet a helyes útra sok elközömbösödött, eltávolodott korábbi hívőt is!